

Sygn. akt VIII U 1598/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 listopada 2019 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	sędzia (del.) Magdalena Kimel
Protokolant	Justyna Jarzombek

po rozpoznaniu w dniu 13 listopada 2019 r. w Gliwicach

sprawy G. C. (C.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania G. C.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 8 lipca 2019 r. **nr** (...)

oddala odwołanie.

(-) sędzia del. Magdalena Kimel

Sygn. akt VIII U 1598/19

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 8 lipca 2019 r. organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. działając na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przyznał ubezpieczonej G. C. z urzędu prawo do emerytury od dnia 7 lipca 2019 r., tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego. Wskazał również, że wysokość emerytury została ustalona zgodnie z art. 26 w. ustawy.

Z powyższą decyzją nie zgodziła się ubezpieczona. Kwestionowała wysokość przyznanego świadczenia. Domagała się zmiany zaskarżonej decyzji i uwzględnienie przy obliczaniu podstawy wymiaru emerytury art. 21 ustawy emerytalnej.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko i wniósł o jego oddalenie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczona G. C. (ur. (...)) ukończyła 60 rok życia w dniu 7 lipca 2019 r.

Ubezpieczona od dnia 31 marca 2015 r. była uprawniona do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy.

W dniu 8 lipca 2019 r. organ rentowy wydał decyzję, w której przyznał ubezpieczonej emeryturę zamiast renty z tytułu niezdolności do pracy. Świadczenie zostało przyznane na podstawie art. 24 a ustawy emerytalnej. Natomiast wysokość świadczenia organ rentowy ustalił zgodnie z art. 26 ustawy emerytalnej.

Od powyższej decyzji odwołała się ubezpieczona. Twierdziła, że podstawa wymiaru emerytury powinna zostać ustalona w myśl art. 21 ustawy emerytalnej.

Powyższy stan faktyczny był bezsporny i wynikał wprost z akt organu rentowego.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonej jako bezzasadne podlegało oddaleniu.

Spór w niniejszej sprawie sprowadzał się do ustalenia, czy organ rentowy prawidłowo ustalił wysokość emerytury przyznanej ubezpieczonej. Organ rentowy wskazał, że skoro emerytura została przyznana ubezpieczonej na podstawie art. 24a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, to jej wysokość musiała zostać ustalona w oparciu o art. 26 tejże ustawy. Z kolei ubezpieczona twierdziła, że wysokość podstawy wymiaru emerytury powinna zostać ustalona w oparciu o art. 21 ww. ustawy.

Zgodnie z art. 24 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2018.1270 t.j., dalej w treści: *ustawa emerytalna*), ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego wynoszącego co najmniej 60 lat dla kobiet i co najmniej 65 lat dla mężczyzn, z zastrzeżeniem art. 46, 47, 50, 50a, 50e i 184. Jest to tzw. na nowych zasadach.

W myśl art. 24a ustawy emerytalnej, emeryturę, o której mowa w art. 24, przyznaje się z urzędu zamiast renty z tytułu niezdolności do pracy osobie, która osiągnęła wiek uprawniający do tej emerytury oraz podlegała ubezpieczeniu społecznemu albo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym.

Jednocześnie, zgodnie z art. 24 a ust. 3 ustawy emerytalnej, emeryturę oblicza się zgodnie z art. 26, z uwzględnieniem ust. 4 i 5.

Na wniosek osoby, której emeryturę przyznano z urzędu w latach 2009-2013, emeryturę oblicza się ponownie zgodnie z art. 183 (art. 24a ust. 4).

Na wniosek osoby, która spełniła warunki do emerytury określone w art. 46 i 50, jednakże nie wystąpiła z wnioskiem o jej przyznanie, ponownie oblicza się wysokość emerytury zgodnie z art. 53 i 56 (art. 24a ust.5).

Ponadto w myśl art. 25 ust.1 ustawy emerytalnej podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24, stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury, zwaloryzowanego kapitału początkowego określonego w art. 173-175 oraz kwot środków zewidencjonowanych na subkoncie, o którym mowa w art. 40a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, z zastrzeżeniem ust. 1a i 1b oraz art. 185.

Z kolei, zgodnie z art. 26 ustawy emerytalnej, emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia ustalonej w sposób określony w art. 25 przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę danego ubezpieczonego, z uwzględnieniem ust. 5 i art. 183.

Z kolei, jeżeli chodzi o emeryturę przyznaną na tzw. starych zasadach, jej wysokość ustala się zgodnie z art. 53 ustawy emerytalnej. Zgodnie z ust. 1 tego przepisu, emerytura wynosi:

1) 24% kwoty bazowej, o której mowa w art. 19, z zastrzeżeniem ust. 3 i 4, oraz

- 2) po 1,3% podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów składkowych,
 - 3) po 0,7% podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów nieskładkowych
- z uwzględnieniem art. 55.

Emeryturę, której podstawę wymiaru stanowi podstawa wymiaru świadczenia, o którym mowa w art. 21 ust. 1 pkt 1 i ust. 2, oblicza się od tej samej kwoty bazowej, którą ostatnio przyjęto do ustalenia podstawy wymiaru, a następnie emeryturę podwyższa się w ramach waloryzacji przypadających do dnia nabycia uprawnień do emerytury (art. 53 ust. 3).

Zgodnie z art. 21 ust. 1 ustawy emerytalnej, podstawę wymiaru emerytury dla osoby, która wcześniej miała ustalone prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy, stanowi:

- 1) podstawa wymiaru renty - w wysokości uwzględniającej rewaloryzację oraz wszystkie kolejne waloryzacje przypadające w okresie następującym po ustaleniu prawa do renty, z zastrzeżeniem art. 15 ust. 5, albo
- 2) podstawa wymiaru ustalona na nowo w myśl art. 15.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że ubezpieczona jest osobą urodzoną po dniu 1 stycznia 1949 r. Tym samym nie przysługuje jej emerytura, której wysokość jest ustalana w oparciu o art. 53 ustawy emerytalnej. W związku z tym, nie ma w tej sprawie zastosowania art. 21 ustawy emerytalnej, albowiem stosuje się go w nawiązaniu do art. 53 tej ustawy. Trafnie podnosi organ rentowy, że skoro ubezpieczona ma przyznaną emeryturę na podstawie art. 24a ustawy emerytalnej, to jej wysokość ustalona jest w myśl art. 26 tejże ustawy. Do tego przepisu odsyła bowiem art. 24a ust. 3 ustawy emerytalnej.

Wskazać również należy, że w niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki z art. 183, 53 i 56 ustawy emerytalnej, albowiem ubezpieczona nie spełniła przesłanek z art. 24a ust. 4 i 5 tej ustawy. Okoliczności tej strony nie kwestionowały.

Niezależnie od powyższego, podkreślić należy, że przepisy regulujące system zabezpieczenia społecznego ze względu na swoją istotę i konstrukcję podlegają wykładni ścisłej. Do przepisów tych nie powinno się stosować wykładni celowościowej (jak to podnosi odwołujący) w opozycji do wykładni językowej. Przepisów tych nie powinno się poddawać wykładni rozszerzającej, zwężającej, modyfikującej wyczerpująco i kazuistycznie określone przez ustawodawcę uprawnienia do świadczeń. Takie też stanowisko zostało zaprezentowane m.in. w wyrokach Sądu Najwyższego z dnia 16 sierpnia 2005 r. (sygn. akt I UK 378/04) czy z dnia 29 stycznia 2008 r. (sygn. akt I UK 239/07).

W związku z powyższym, Sąd uznał, że zaskarżona decyzja jest prawidłowa i zgodnie z art. 477¹⁴§1 kpc oddalił odwołanie ubezpieczonej jako bezzasadne.

(-) sędzia (del.) Magdalena Kimel